

“मीठे बच्चे- तिमी अहिले पढाइ पढिरहेका छौ, यो पढाइ हो पतितबाट पावन बन्ने । तिमीले यो पढ्नु र पढाउनु छ ।”

प्रश्न:- दुनियाँमा कुन ज्ञान भएर पनि अज्ञान अन्धकार छ ?

उत्तर:- मायाको ज्ञान, जसबाट विनाश हुन्छ । चन्द्रमासम्म पुग्छन्, त्यो ज्ञान धेरै छ तर नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँको ज्ञान कसैको पासमा पनि छैन । सबै अज्ञान अन्धकारमा छन्, सबै ज्ञान नेत्रबाट अन्धा छन् । तिमीलाई अहिले ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ । तिमी ज्ञानी बच्चाहरूले जान्दछौ- उनीहरूको दिमागमा विनाशको ख्याल छ, तिम्रो बुद्धिमा स्थापनाको ख्याल छ ।

ओम् शान्ति । बाबाले यस शरीरद्वारा सम्झाउनुहुन्छ, यसलाई जीव भनिन्छ । यिनमा पनि आत्मा छ र म पनि यिनमा आएर बस्छु, यो त सबैभन्दा पहिले पक्का हुनुपर्छ । यिनलाई दादा भनिन्छ । यो निश्चय बच्चाहरूलाई धेरै पक्का हुनुपर्छ । यस निश्चयमा नै रमण गर्नु छ । वास्तवमा बाबाले जसमा प्रवेश (पधारमणी) गर्नु भएको छ, उहाँ बाबाले भन्नुहुन्छ- म यिनमा धेरै जन्महरूको अन्त्यमा आउँछु । बच्चाहरूलाई सम्झाइसकेको छु, यो हो सर्व शास्त्र शिरोमणी गीताको ज्ञान । श्रीमत अर्थात् श्रेष्ठ मत । सबैभन्दा श्रेष्ठ मत हो एक भगवान्को, जसको श्रेष्ठ मतबाट नै तिमी देवता बन्छौ । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ- म आउँछु नै तब, जब तिमी भ्रष्ट मतबाट पतित बन्न पुग्छौ । मनुष्यबाट देवता बन्ने अर्थ पनि बुझ्नु छ । विकारी मनुष्यबाट निर्विकारी देवता बनाउन बाबा आउनुभएको छ । सत्ययुगमा मनुष्य नै हुन्छन्, तर दैवी गुणधारी । अहिले कलियुगमा छन् सबै आसुरी गुणवाला । हो सारा मनुष्य सृष्टि । तर यो हो ईश्वरीय बुद्धि र त्यो हो आसुरी बुद्धि । यहाँ छ ज्ञान, वहाँ छ भक्ति । ज्ञान र भक्ति अलग-अलग हो । भक्तिका पुस्तक कति धेरै छन् । ज्ञानको पुस्तक एक छ । एक ज्ञान सागरको पुस्तक पनि एउटै हुनुपर्छ । जसले पनि धर्म स्थापना गर्छन्, उनीहरूका पुस्तक पनि एकै हुनुपर्छ, जसलाई धार्मिक पुस्तक भनिन्छ ।

पहिलो मुख्य धार्मिक पुस्तक हो गीता । सबैभन्दा पहिले आदि सनातन देवी-देवता धर्म हुन्छ, न कि हिन्दू धर्म । मनुष्यहरूले सम्झन्छन्- गीताद्वारा हिन्दू धर्म स्थापना भयो । गीताको ज्ञान कृष्णले दिनुभयो । कहिले दिनुभयो ? भन्छन्- परम्परादेखि । कुनै शास्त्रमा शिव भगवानुवाच त छँदै छैन । तिमी अहिले जान्दछौ- यस गीता ज्ञानद्वारा नै मनुष्यबाट देवता बनेका हुन्, जुन बाबाले अहिले हामीलाई ज्ञान दिइरहनुभएको छ । यसलाई भारतको प्राचीन राजयोग भनिन्छ । गीतामा नै काम महाशत्रु लेखिएको छ । यस शत्रुले नै हार खुवाएको हो । बाबाले यसमाथि नै विजयी बनाएर जगतजित विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । बेहदका बाबाले बसेर यिनीद्वारा तिमीलाई पढाउनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका पिता । यी हुन् फेरि सबै मनुष्य आत्माहरूका बेहदका पिता । तिमीले कसैसँग सोध्न सक्छौ- ब्रह्माको पिताको नाम के हो ? उनीहरू अलमलिन्छन् । ब्रह्मा, विष्णु, शंकर यी तीनैका पिता कोही त होला नि । ब्रह्मा, विष्णु, शंकर सूक्ष्मवतनका देवताहरू हुन् । उनीहरूभन्दा माथि हुनुहुन्छ शिव । बच्चाहरूले जान्दछन्- शिवबाबाका जति पनि आत्मा बच्चाहरू छन्, उनले शरीर धारण गरेका छन्, उहाँ त सदैव निराकार परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ । आत्माले नै शरीरद्वारा भन्छ, परमपिता । कति सहज कुरा छ ! यसलाई भनिन्छ- परमात्मा र वर्साको पढाइ (अल्फ र बे) । कसले पढाउँछ ? गीताको ज्ञान कसले सुनायो ? कृष्णलाई त भगवान् भनिदैन । उनी त देहधारी हुन् । ताजधारी हुन् । शिव त हुनुहुन्छ निराकार । उहाँको त कुनै श्रीपेच आदि छैन । उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । बाबा नै बीजरूप चैतन्य हुनुहुन्छ । तिमी पनि चैतन्य हौ । कल्प वृक्षको आदि, मध्य, अन्त्य सबैलाई तिमी जान्दछौ । हुन त तिमी माली होइनौ, तर बुझ्न सक्छौ- बीऊ कसरी रोपिन्छ, त्यसबाट बिरूवा कसरी उम्रिन्छ । त्यो हो जड, यो हो चैतन्य । आत्माहरूलाई चैतन्य भनिन्छ । तिम्रो आत्मामा नै ज्ञान छ, अरू कसैको आत्मामा ज्ञान हुन सक्दैन । बाबा चैतन्य मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुनुहुन्छ । यो चैतन्य रचना हो ।

ती सबै हुन् जड बीज । यस्तो होइन, जड बीजमा कुनै ज्ञान छ । बाबा त चैतन्य बीजरूप हुनुहुन्छ, उहाँमा सारा सृष्टिको ज्ञान छ । वृक्षको उत्पत्ति, पालना, विनाशको सारा ज्ञान उहाँमा छ । फेरि नयाँ वृक्ष कसरी खडा हुन्छ, उहाँ हुनुहुन्छ गुप्त । तिमीलाई ज्ञान पनि गुप्त मिल्छ । बाबा पनि गुप्तमा आउनुभएको छ । तिमीले जान्दछौ- अहिले कलमी लागिरहेको छ । अहिले त सबै पतित बनिसकेका छन् । ठीक छ, बीजबाट सबैभन्दा पहिलो पात निस्कियो, त्यो को थियो ? सत्ययुगको पहिलो पात त कृष्णलाई नै भनिन्छ । लक्ष्मी-नारायणलाई भनिदैन । नयाँ पात सानो हुन्छ । पछि बढ्छ । यस बीजको कति महिमा छ । यो त चैतन्य हो । निस्कन त अरू पनि निस्कन्छन्, बिस्तारै बिस्तारै उनको

महिमा कम हुँदै जान्छ । अहिले तिमी देवता बन्दैछौ । मूल कुरा हो— हामीलाई दैवी गुण धारण गर्नु छ । यिनी जस्तै बन्नु छ । चित्र पनि छ । यो चित्र नहुने हो भने बुद्धिमा ज्ञान कसरी आउँछ । यो चित्र धेरै काममा आउँछ । भक्ति मार्गमा यी चित्रहरूको पूजा हुन्छ । ज्ञान मार्गमा तिमीलाई यसबाट ज्ञान मिल्छ, यिनी जस्तै बन्नु छ । भक्ति मार्गमा हामी यस्तो बन्नु छ भनेर बुझ्दैन । भक्ति मार्गमा मन्दिर आदि कति बनाउन लगाउँछन् । सबैभन्दा धेरै मन्दिर कसका होलान् ? अवश्य शिवबाबाको नै हुनुपर्छ । फेरि उहाँको पछि रचनाका छन् । पहिलो रचना यी लक्ष्मी-नारायण हुन् । त्यसैले शिवको पछि यिनको पूजा धेरै हुन्छ । माताहरू जसले ज्ञान दिन्छन्, उनको पूजा हुँदैन । उनले त पढ्छन् । तिम्रो पूजा अहिले हुँदैन किनकि तिमी अहिले पढिरहेका छौ । जब तिमीले पढेर, अनपढ बन्छौ अनि फेरि पूजा हुनेछ । अहिले तिमी देवी-देवता बन्दैछौ । सत्ययुगमा बाबा कहाँ पढाउन जानुहुन्छ र ! वहाँ यस्तो पढाइ कहाँ हुन्छ र ! यो पढाइ पतितहरूलाई पावन बनाउनको लागि हो । तिमी जान्दछौ— हामीलाई जसले यस्तो बनाउनुहुन्छ, उहाँको पूजा हुनेछ, फेरि हाम्रो पनि पूजा नम्बरवार हुनेछ । फेरि गिर्दै गिर्दै ५ तत्त्वहरूको पनि पूजा गर्न थाल्छन् । ५ तत्त्वहरूको पूजा अर्थात् पतित शरीरको पूजा । यो बुद्धिमा ज्ञान छ— यी लक्ष्मी-नारायणको सारा सृष्टिमा राज्य थियो । यी देवी-देवताहरूले राज्य कहिले र कसरी प्राप्त गरे ? यो कसैलाई थाहा छैन । लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । लाखौं वर्षको कुरा त कसैको बुद्धिमा बस्न सक्दैन, त्यसैले भनिदिन्छन्— यो परम्परादेखि चल्दै आएको हो । अहिले तिमी जान्दछौ— देवी-देवता धर्मका अरू धर्ममा परिवर्तन (कन्भर्ट) भएका छन् । जो भारतवर्षमा छन्, उनले आफूलाई हिन्दू भनिदिन्छन् किनकि पतित हुनाले देवी-देवता भन्न शोभा दिँदैन । तर मानिसहरूमा ज्ञान कहाँ ? देवी-देवताहरूभन्दा पनि ठूलो टाइटल आफूमा राख्न लगाउँछन् । पावन देवी-देवताहरूको पूजा गर्दै शिर झुकाउँछन्, तर आफूलाई पतित कहाँ सम्झन्छन् र !

भारतवर्षमा खास कन्याहरूलाई कति नमन गर्छन् । कुमारहरूलाई यति गर्दैनन् । पुरुषलाई भन्दा धेरै नारीलाई नमन गर्छन् किनकि यस समय ज्ञान अमृत पहिले यी माताहरूलाई मिल्छ । बाबा यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । यो पनि जान्दछौ— यी ब्रह्मा ज्ञानका ठूलो नदी हुन् । ज्ञान नदी पनि हुन्, फेरि पुरुष पनि हुन् । ब्रह्म पुत्रा नदी सबैभन्दा ठूलो छ, जुन कलकत्तातर्फ गएर सागरमा मिल्छ । मेला पनि त्यहाँ नै लाग्छ, तर उनलाई यो आत्मा र परमात्माको मेला हो भन्ने थाहा छैन । त्यो त पानीको नदी हो, जसको नाम ब्रह्म पुत्रा राखेका छन् । उनीहरूले त ब्रह्मलाई ईश्वर भनिदिन्छन्, त्यसैले ब्रह्म पुत्रालाई पावन सम्झन्छन् । पतित-पावन वास्तवमा गंगालाई भनिदैन । यहाँ सागर र ब्रह्मा नदीको मिलन हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यिनी नारी त होइनन्, जसद्वारा गोद लिइन्छ, यो धेरै गुप्त बुझ्नुपर्ने कुरा छ, जो फेरि प्रायः लोप हुनु छ । फेरि पछि मानिसहरूले यसै आधारमा शास्त्र आदि बनाउँछन् । पहिला हातले लेखेका शास्त्र थिए, पछि ठूला-ठूला मोटा किताबहरू छपाएका हुन् । संस्कृतमा श्लोक आदि थिएनन् । यो त बिल्कुल सहज कुरा हो । म यिनीद्वारा राजयोग सिकाउँछु, फेरि यो दुनियाँ नै खलास हुनेछ । शास्त्र आदि केही पनि रहने छैन । फेरि भक्तिमार्गमा यी शास्त्र आदि बन्दैछन् । मानिसहरूले सम्झन्छन्— यी शास्त्र आदि परम्परादेखि चल्दै आएका छन्, यसलाई भनिन्छ अज्ञान अन्धकार । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ, जसबाट तिमी उज्यालोमा आएका छौ । सत्ययुगमा हुन्छ पवित्र प्रवृत्ति मार्ग । कलियुगमा सबै अपवित्र प्रवृत्तिवाला छन् । यो पनि ड्रामा हो । पछि गएर हुन्छ निवृत्ति मार्ग, जसलाई संन्यास धर्म भन्छन्, जंगलमा गएर रहन्छन् । त्यो हो हदको संन्यास । रहन त यसै पुरानो दुनियाँमा रहन्छन् । अब तिमी जाँदैछौ नयाँ दुनियाँमा । तिमीलाई त बाबाद्वारा ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ । त्यसैले कति ज्ञानी बन्छौ । यसभन्दा धेरै ज्ञान हुँदै हुँदैन । त्यो त हो मायाको ज्ञान, जसबाट विनाश हुन्छ । उनीहरू चन्द्रमामा गएर खोज गर्छन् । तिम्रो लागि कुनै नयाँ कुरा छैन । यो सबै मायाको पम्प हो । धेरै आडम्बर (शो) गर्छन् । केही कमाल गरेर देखाऊ भनी अति गहिराइमा जान्छन् । धेरै कमाल गरेपछि फेरि नोक्सान हुन्छ । उनीहरूको दिमागमा विनाशको नै ख्याल आउँछन् । के के बनाइरहन्छन् । बनाउनेहरूले यसबाट विनाश हुन्छ भन्ने जान्दैनन् । परीक्षण (ट्रायल) पनि गरिरहन्छन् । भन्ने पनि गरिन्छ— दुई बिराला भगडा गरे, मखन तेस्रोले खायो । कहानी त सानो छ, तर खेल कति ठूलो छ । नाम यिनीहरूको नै प्रख्यात छ । यिनीहरूद्वारा नै विनाश निश्चित छ । कोही त निमित्त बन्छ नि । क्रिश्चियनहरूले सम्झन्छन्— स्वर्ग (प्याराडाइज) थियो, तर हामी थिएनौ । इस्लामी, बौद्ध पनि थिएनन्, फेरि पनि क्रिश्चियनहरूको समझ राम्रो छ । हिन्दूहरूले भन्छन्— देवी-देवता धर्म लाखौं वर्ष पहिले थियो, त्यसैले बुद्ध ठहरिए नि । बाबा भारतमा नै आउनुहुन्छ, जो महान् बेसमझ छन् उनलाई नै महान् समझदार बनाउनुहुन्छ, याद रहोस् तब त बन्दैछन् ।

२०७१ मंसिर २५ बिहीबार ११-१२-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

बाबा तिमी बच्चाहरूलाई कति सहज गरेर सम्भाउनुहुन्छ, मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी सुनको बर्तन बन्नेछौ, अनि धारणा पनि राम्रो हुनेछ । यादको यात्राबाट नै पाप काटिन्छ । मुरली सुन्दैनन् भने ज्ञान हराएर जान्छ । बाबा त दयावान् भएकाले उठ्ने युक्ति बताउनुहुन्छ । अन्त्यसम्म पनि सिकाइरहनुहुन्छ । अच्छा, आज भोग छ, भोग लगाएर छिटै फर्केर आउनुपर्छ । बाँकी वैकुण्ठमा गएर देवी-देवता आदिको साक्षात्कार गर्नु- यो सबै फाल्छु हो । यसमा धेरै महीन बुद्धि चाहिन्छ । बाबा यस रथद्वारा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, म नै पतित-पावन, तिम्रो पिता हुँ । तिमीसँगै खाऊँ..... तिमीसँगै बसुँ.... यहाँको लागि हो । माथि कसरी हुन सक्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबा यी दादामा प्रवेश भएर हामीलाई मनुष्यबाट देवता अर्थात् विकारीबाट निर्विकारी बनाउनको लागि गीताको ज्ञान सुनाइरहनुभएको छ, यसै निश्चयमा रमण गर्नु छ । श्रीमत्तमा चलेर गुणवान् बन्नु छ ।
- २) यादको यात्राबाट बुद्धिलाई सुनको बर्तन बनाउनु छ । ज्ञान बुद्धिमा सधैं रहिरहोस्, यसको लागि मुरली अवश्य पढ्नु वा सुन्नु छ ।

वरदान:- आफ्नो मस्तकमा सधैं बाबाको आशीर्वादको हात अनुभव गर्ने विघ्न विनाशक भव

गणेशलाई विघ्न-विनाशक भन्ने गर्छन् । विघ्न-विनाशक उही बन्छ जसमा सर्व शक्तिहरू छन् । सर्वशक्तिहरूलाई समय अनुसार कार्यमा लगायौ भने विघ्न टिक्न सक्दैन । जस्तोसुकै रूपमा माया आओस् तर तिमी ज्ञानी बन । ज्ञानी आत्मा कहिल्यै मायासँग हार खान सक्दैन । जब मस्तकमा बापदादाको आशीर्वादको हात छ भने विजयको तिलक लगाइएको छ । परमात्म हात र साथले विघ्न विनाशक बनाइदिन्छ ।

स्लोगन:- स्वयम्मा गुणहरूलाई धारण गरेर अरूलाई गुणदान गर्नेवाला नै गुणमूर्त हो ।